

Din nou despre online gambling

Schindler, Zenatti...

Un sector generator de însemnate venituri în arii geografice vaste – mă refer la domeniul jocurilor de noroc online – nu poate scăpa, în mod evident, confruntării cu exigențe juridice dintre cele mai diverse. Într-un articol publicat în aceste pagini, cu exact un an în urmă, atrăgeam atenția asupra restricțiilor pe care legislația americană le-a impus în această materie, pe considerente ce țineau, în principal, de combaterea fraudelor ce se pot consuma în mediul virtual. În cadrul Uniunii Europene, tendințe relativ similare se manifestă la nivelul legislațiilor naționale, în condițiile în care Curtea Europeană de Justiție s-a pronunțat constant, începând cu 1994, în favoarea dreptului statelor membre UE de a recurge la norme legale menite să restricționeze activitățile din perimetrul jocurilor de noroc și al pariurilor.

Cu titlu de principiu, în cauza Schindler (1994), Curtea a stabilit că statele beneficiază de prerogativa instituirii unei legislații restrictive, cu scopul de a proteja un interes general. Dincolo de aspectele ce țin de descurajarea fraudelor și de protecția publicului, această legislație atinge o dimensiune sensibilă, și anume riscul ca norme prohibitive edictate în exces să afecteze principiul liberei circulații a serviciilor, consacrat de art.49 din Tratatul de instituire a Comunității Europene. Tocmai în acest context, Curtea a trebuit să examineze în ce măsură legislațiile naționale lovesc în acest principiu, iar prilejul s-a ivit în cauza Zenatti (1999). Cu această ocazie, judecătorii de la Luxembourg au constatat că legea italiană ce conferea numai anumitor persoane

juridice dreptul exclusiv de a organiza pariuri sportive nu era de natură să intre în coliziune cu dispozițiile art.49, în condițiile în care limitările instituite se întemeiau pe obiective de ordine publică și nu erau disproporționate în raport cu aceste scopuri.

Ulterior, însă, deciziile instanței supreme europene au devenit mai particularizate. Astfel, în cauzele Gambelli (2003) și Placanica (2007), s-a reținut ideea conform căreia restricțiile sunt admisibile doar dacă sunt adoptate în vederea ocrotirii unui interes general obiectiv, cum ar fi, de pildă, protecția consumatorilor, prevenirea fraudei, ordinea internă. În caz contrar, se consideră că nu doar prevederile art.49 sunt nesocotite, dar și cele ale art.43, ce prevăd dreptul de stabilire a resortisanților unui stat membru UE pe teritoriul altui membru UE.

...și monopolul francez

Pe coordonatele acestei orientări jurisprudențiale, biroul parizian al firmei de avocați Franklin semnaleză o decizie pronunțată de Înalta Curte de Justiție și Casație a Franței, într-o speță în care s-a pus problema compatibilității legislației franceze în materie de pariuri, cu dreptul comunitar. O firmă malteză, Zeturf, specializată în pariurile online pentru curse de cai, și-a extins oferta de servicii și la utilizatorii internet din Franța, ceea ce a determinat acțiunea în justiție inițiată de organizația Pari Mutuel Urbain, titulară, încă din anul 1891, a unui drept exclusiv de organizare a pariurilor de acest tip pe teritoriul francez. Dacă prima și a doua instanță au înțeles să dea câștig de cauză reclamantei, curtea

Dr. Horațiu Dan Dumitru,
Avocat colaborator senior, S.C.A. „Mușat & Asociații”

supremă a exprimat o opinie contrară, lăsând să se înțeleagă, într-o manieră implicită, că legea națională în materie contravine art.49 din Tratatul Comunității Europene.

Principiul recunoașterii reciproce

În mod concret, decizia ultimei instanțe a fost îndreptată împotriva unei legi ce fusese adoptată în 2007, și care înăsprea regimul sancționator împotriva jocurilor de noroc neautorizate, inclusiv atunci când era vorba de organizatori de pariuri situați în afara Franței, dar accesibili via internet de către utilizatorii francezi. Judecătorii au considerat că restricțiile impuse de noua lege sunt extreme, trecând dincolo de o proporție justă față de nevoia atingerii obiectivului apărării interesului public. În acest sens, Înalta curte a criticat instanțele inferioare pentru că nu au verificat în ce măsură interesul public era deja în suficientă măsură protejat (fără a mai fi impusă severitatea legii din 2007), prin simpla aplicare a principiului recunoașterii reciproce între Franța și Malta, în calitate de state membre UE.

Observăm că Înalta Curte a Franței a evitat să se pronunțe direct asupra conformității legii naționale cu dreptul comunitar, instruind, în schimb, instanța de apel cum să procedeze în acest scop. Urmează să vedem ce soluție va fi, în final, adoptată.

Interesant este faptul că, în paralel, guvernul francez și-a manifestat intenția de a flexibiliza regimul juridic al jocurilor de noroc, declarând însă că nu va recurge la aplicarea principiului recunoașterii reciproce, sugerat de Curtea Supremă.